

Η βία είναι μία. Ενιαία και αδιαχώριστη. Δεν υπάρχει καλή ή κακή. Ούτε δικαιολογημένη ή αδικαιολόγητη. Είναι βία. Είτε το χαστούκι συνέτισης από τον γονιό προς το παιδί, είτε ένα λιντσάρισμα στους δρόμους, είναι βία. Αυτό που αλλάζει είναι η κλίμακα και η ένταση. Ας μην λησμονούμε δε, ότι η βία γεννά μόνον βία. Περισσότερη βία.

Τα γράφω όλα τούτα, με αφορμή το περιστατικό που συνέβη οδό Γλάδστωνος και τον θάνατο του φερόμενου ως επίδοξου ληστή. Η είδηση, κατά πως φαίνεται, είναι, ότι ο Ζακ, εξαρτημένος, οροθετικός και όχι στρέιτ, γνωστή περσόνα της LGBT κοινότητας, μπουκάρισε, λένε, με μαχαίρι σε κοσμηματοπωλείο προκειμένου να ληστέψει.

Ο καταστηματοάρχης είχε πάει να πάρει εφημερίδα (;), το κατάστημα ήταν άδειο (;), μα ο Ζακ με κάποιο τρόπο εγκλωβίζεται (;). Ακολουθως, τον παραλαμβάνουν πολίτες, μεταξύ αυτών και ο καταστηματοάρχης, δέχεται κλωτσιές στο κεφάλι, τον λιντσάρουν δηλαδή και εκπνέει. Αυτά αποτυπώνονται και σε βίντεο, οπότε λίγη από αμφισβήτηση μπορούν να δεχτούν.

Η είδηση παρέλασε με τα γνωστά επίθετα (σοκαριστικό, συγκλονιστικό, απίστευτο), από όλο το διαδίκτυο, και τότε μπαίνουμε στη δεύτερη φάση, εκείνη της αξιολόγησης της είδησης που έχει να κάνει με την υποδοχή από τους αναγνώστες και τα σχόλια τους.

Εδώ λοιπόν συναντούμε ένα ευρύ φάσμα αντίδρασης από το κοινό, που ξεκινά από τους οπαδούς της βίας και εκφράζεται με προτάσεις του τύπου «καλά του κάνανε», προχωρεί στην μέση όπου ο τρόπος αντίδρασης των πολιτών χαρακτηρίζεται βαρβαρικός και φθάνει στην αντιπέρα όχθη ανθρώπων που γνώριζαν τον Ζακ, τον υπερασπίζονται και καταθέτουν ότι ήταν ψυχούλα, ανίκανος να πειράξει οποιονδήποτε

. Κοινωνιολογικά, κατ' αρχάς, έχει ενδιαφέρον, πως το ίδιο περιστατικό, γεννά τόσο διαμετρικά αντίθετες αντιδράσεις. Το ανησυχικότερο όλων είναι, πως οι πιο ακραίες φωνές, έκρυβαν το μεγαλύτερο μίσος.

Απότοκο ενός κόσμου που δεν καταλαβαίνουν και πιθανότα μιας γνώσης που εμφανώς δεν κατέχουν.

Την ίδια περίπου χρονική περίοδο, έχουμε την εκτέλεση μιας νέας γυναίκας, μητέρας μικρού παιδιού με 16 βλήματα πολεμικού όπλου, σε υπόγειο γκαράζ στην Κηφισιά, αλληπάλληλες υποθέσεις βιασμών, την εκδίκηση της δολοφονίας του Αμερικάνου φοιτητή, πέρσι στην Ζάκυνθο, ενώ το αστυνομικό δελτίο καθημερινώς είναι πλούσιο σε δυσάρεστες ειδήσεις, κατά τεκμήριο βουτηγμένες στη βία. Και δε συνυπολογίζεται η αχαρτογράφητη βία που παράγεται στους καταυλισμούς προσφύγων ή σε άλλα εξίσου σκοτεινά, αλλά λιγότερο προβεβλημένα γκέτο.

Περισσότερο να αναφερθεί το πελώριο πλαίσιο της βίας σε άλλους γεωγραφικούς παραλλήλους, όπου όχι απλώς επικρατεί ως καθημερινή πρακτική, αλλά είναι κυριολεκτικά βασίλισσα. Και δεν αναφέρομαι σε χώρες που η ακραία φτώχεια δημιουργεί ακραία βία, αλλά και σε θεωρούμενες πολιτισμένες, όπως η καθ' ημάς, κατεξοχήν, Δύση.

Τρεις χιλιάδες χρόνια καταγεγραμμένης ιστορίας και αντίστοιχου πολιτισμού, φαίνεται ότι δεν έχουν βοηθήσει καθόλου το ανθρώπινο γένος να απαλλαγεί από την βαρβαρότητα. Η βία είναι πανταχού παρούσα και οι νουθεσίες του M.L. King jr., έχουν καταντήσει γραφικά ιδεογράμματα.

Βεβαίως, απέναντί σε κάθε King, μοιραία βρίσκεται ένας Malcolm X, που συνήθως προκύπτει από την επίσημη, την κρατική βία. Το ότι δολοφονήθηκαν και οι δύο δεν είναι τυχαίο. Ούτε ότι 50 χρόνια μετά τις σηκωμένες γροθιές των T. Smith & J. Carlos, στο βάθρο των 200 μέτρων στο Μεξικό, ο C. Kaepernick υφίσταται τις ίδιες περίπου συνέπειες, για τους ίδιους, περίπου, λόγους. Το αξιοπερίεργο είναι ότι την συγκεκριμένη παρτίδα στις μέρες μας, επιχειρεί να σώσει ένας αθλητικός, πολυεθνικός κολοσσός.

Καταλαβαίνω πως το ζητούμενο είναι κάτι ανεφάρμοστο. Κάτι ουτοπικό. Ένας κόσμος δίχως βία. Είναι πολύ αμφίβολο, αν ποτέ ο άνθρωπος θα φτάσει σε αυτό το επίπεδο πολιτισμού. Να ζήσει χωρίς βία. Αν, μάλιστα, υποθεθεί ότι χρειάστηκε κάποιο χρόνο για να φθάσει τη βία σε τέτοιο επίπεδο, θα χρειαστεί άλλο τόσο για να την κατεβάσει από εκεί. Και το πιο πιθανό είναι να φτάσει εκεί, μέσα από το θρίαμβο της βίας. Την ολοκληρωτική

επικράτησή της και τον έλεγχο, κάθε κίνησης, κάθε πολίτη με αρωγό την τεχνολογία.

Ε, τότε το περιστατικό της οδού Γλάδστωνος, θα φαίνεται ως μια αδρή πινελιά ενός φιλήσυχου κόσμου.